

sammen-last og brast om, at er der nogen, der trues på ytringsfriheden, skal de da beskyttes.

Bedst illustreret – eller værst illustreret, kan man sige – kom det frem i diskussionen om Geert Wilders og hans mulige deltagelse i en antiradikaliseringkonference. Det var, lige før man havde indtryk af, at fordi man siger, at ham gider man simpelt hen ikke høre på i den sammenhæng – hvis der er nogen, der har lyst til at høre på ham i andre sammenhænge, skal de være velkomne til det – har man et problem i forhold til ytringsfriheden. Der så vi gerne fra Liberal Alliances side at vi tager fat, når vi mødes igen.

Jeg vil gerne i forlængelse af det slutte af med at sige mange tak – trods alt – til statsministeren for, at han faktisk trådte i karakter i forbindelse med Wilders ved at sige, at han ikke delte værdier med Wilders, og at han ikke mente, at han havde noget at gøre på den antiradikaliseringkonference; og derfor kommer han heller ikke til den konference. Det er vi glade for i Liberal Alliance, og vi er klar til at gå ind i et konstruktivt arbejde, når vi mødes igen efter sommerferien, og forhåbentlig være med til at sætte nogle mere ægte liberale dagsordener i Danmark.

Kl. 19:21

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Der er ingen korte bemærkninger, og næste ordfører på listen er hr. Hogni Hoydal.

Kl. 19:21

(Ordfører)

Hogni Hoydal (TF):

Statsministerens redegørelse var meget indenrigspolitik og meget mindre udenrigspolitik. Jeg noterede dog med tilfredshed, at statsministerens sætning om Færøerne faldt under udenrigsdelen. Det var vel en freudiansk fortællelse – a freudian slip – der indikerede statsministerens gode opdragelse i den færøske selvstændighedstæknings grundlag, der jo bygger på internationalt ansvar, forpligtende samarbejde og solidaritet.

Jeg måtte dog også konstatere, at statsministeren er blevet mere grøn og går ind for genbrug, i hvert fald når det gælder sætningen om Færøerne og det såkaldte rigsfællesskab, hvor han jo valgte at genbruge de samme sætninger, som vi har hørt fra skiftende statsministre i adskillige år. Det lyder jo næsten, som om det såkaldte rigsfællesskab er et fænomen, der undrager sig al ændring, og som ligger uden for verdens udfordringer, ja, måske på en anden

planet, og det endda i en tid, hvor forandring og krise er den levede virkelighed, også i Færøerne.

Ordet krise har samme sproglige oprindelse som ordet kritik. Betydningen spænder jo fra det at gennemgå et afgørende forløb eller et vendepunkt i en udvikling til »at skille ad«, »at skelne«, »at vurdere« og »at revurdere«. I enhver krise eller kritik er det afgørende, om dens udfald leder til nye muligheder, nye erkendelser og nye handlinger, eller om den blot symptombehandles og leder til status quo og sygnen hen eller i værste fald leder til direkte forfald og sammenbrud.

I dag står vi vel uden tvivl ved et af verdenshistoriens største knudepunkter, hvor den globale økonomi og de globale magtstrukturer endnu en gang er stødt på deres grænser, og hvor nu også verdens økologiske bæreevne har nået sine yderste grænser. De seneste årtiers neolibérale økonomiske feberdans og de sidste tiårs neokonservative ideologi i stormagtspolitikken har været hoveddynamikken bag den nuværende globale krise. Det har bygget på et verdensbillede, hvor hele verden skal skabes i vores eget billede, til fordel for vores egen økonomi, for at fastholde vores velstand og afskære os fra skærmydslerne i resten af verden, om nødvendigt med militære angreb. Det har også bygget på en aktivistisk afvisning af andre udviklingsmuligheder og videnskabelige fakta om verdens bæreevne.

Vi befinder os i et intermezzo, i en slags limbo, hvor der, hvis der ikke reflekteres og handles nationalt, på verdensplan og i alle politiske enheder, nemt kan opstå nye krige og konflikter internt i lande, mellem lande, mellem regioner, kontinenter og kulturer, hvor yderligere fattigdom og humanitære katastrofer kan skabes i udviklingslandene, og hvor social fornedrelse kan bære brænde til yderligere fremmedhad og radikalisering i alle lande.

Men der er også potentialer til store ændringer. Specielt klimakrisen har ledt til et paradigmeskifte. Det grønne budskab og det økologiske verdenssyn, der i mange årtier var stemplet som outreret og flippet og forbeholdt langhårede venstrefløjstyper, er nu pludselig blevet kernen i alle politiske og økonomiske kredse, også hos de nåletribede og ikke mindst hos dem, der kæmpede aktivt imod dette verdenssyn. Danmarks rolle og ledelse ved klimatopmødet i København og forberedelserne dertil fortjener al ros og opbakning. Udfaldet af en ny klimaaftale er en